

Λάουνδ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 386 Δημητρ.: *Πονεῖ μου ὁ βούργουρας καὶ ἐν μπορῶ νὰ καταπίω Κύπρ. Πικιάσ' τομ' ποὺ τὸβ βούργουραν τζαὶ βάρ' του κάτω αὐτόθ.* "Αν πικιάσω τὸν λαιμόν σου, θὰ νὰ βγάλω τὸν βούργουράν σου αὐτόθ. Τὸ ἔσφαξε 'ς τὸ λαιμὸ καὶ πέταε ἄβουλες τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ γούργουρα Κεφαλλ. "Εκουφα τοῦ γούργου- ροῦν δου Καππ. (Σίλ.) || Φρ. *Νὰ 'χαμε καὶ τί νὰ 'χαμε; ἔνα γούργουρα ψημένο καὶ τῆς γριᾶς τὸ μυαλὸ ξεροτηγα- νισμένο (ἐπὶ ἀνοήτων καὶ γελοίων ἐπιθυμιῶν) I. Βενιζέλ., ἐνθ' ἄν. Θὰ σοῦ φάω τὸ γούργουρα (ἀπειλή· θὰ σὲ φο- νεύσω) 'Ιθάκ. Κεφαλλ. Συνών. φρ. Θὰ σοῦ φάω τὸ λαρύγγι. Συνών. γο υ ρ γ ο ῦ ρ α 4, γο υ ρ γ ο ῦ ρ ι 2, κα τ α π ι ν ἄ ρ ι, κα τ α π ι τ ῆ ς, κα τ α π ι ὠ ν α ς, λ ἄ ρ υ γ γ α ς. β)* 'Ο προέχων χόνδρος τοῦ λάρυγγος, τὸ μῆλον τοῦ 'Αδάμ, τὸ κα ρ ὕ ρ ι "Ηπ. Θεσσ. ('Αλμυρ.) Κέρκ. ('Αρ- γυρᾶδ.) Κεφαλλ. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Μπριγκ.: *'Εδῶ κάτω ἀπὸ τὸ γούργουρα βάνεις τὸ χέρι σου κι ἀκοῦς τσι φλέβες νὰ χτυποῦν ἀδύνατα ὅλη τὴν ὥρα 'Αργυρᾶδ. 'Ο γούρ- γουρας τοῦ λαιμοῦ Κεφαλλ. Συνών. κα ρ ὕ ρ ι, λ ἄ ρ ὕ ρ γ ι. γ)* 'Η σταφυλή, ἡ κιονίς τοῦ φάρυγγος, τὸ εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ φάρυγγος σαρκώδες ἔκφυμα Λεξ. Πόππλετ. δ) 'Η νόσος τοῦ λαιμοῦ κυνάγχη Κύθν.: Φρ. *Νὰ σὲ πιᾶση γούργουρας καὶ πνίχτης (ἀρὰ ἐπὶ τῶν κραυγαζόντων). Συνών. φρ. Νὰ σὲ πιᾶση γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ τ ῆ ς — νὰ σὲ πιᾶση σκα σ μ ὁ ς. ε)* 'Ο σαρκώδης τοῦ ἀλέ- κτορος πώγων Κύπρ. (Καρπασ.) Συνών. λ ε ι ρ ῖ. 4) 'Ο στενὸς λαιμὸς ὑδρίας ἢ κοίλης ὑδροκολοκύνθης ἢ ἄλ- λου ἀγγείου, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐκρέον τὸ ὕδωρ ἡχεῖ "Ανδρ. Μέγαρ. Σύμ. Τῆν. Χίος — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: *"Ηπια τὴ γανάτα 'σιὰ μὲ τὸ γούργουρα Μέγαρ. Πιάσ' τὴν καλὰ ἀπὸ τὸ γούργουρα τὴ στάμνα, γιατί θὰ σοῦ πέση Τῆν. "Εχει λαι- μὸ σὰ γούργουρα Χίος. "Ησπασεν ὁ γούργουρας γαὶ ἐχύθη δὲ ξύν αὐτόθ. Εἶναι γεμᾶτο ὡς τὸ γούργουλα Λεξ. Δημητρ. β)* Πήλινον ὑδροφόρον ἀγγεῖον ἔχον στενὸν λαιμόν, ἐνίοτε δὲ καὶ διάτρητον ὀριζόντιον διάφραγμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ λαιμοῦ οὕτως, ὥστε τὸ ἐξερχόμενον ὕδωρ νὰ ἡχῇ "Αδραμ. Θήρ. Κυδων. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν.) Σάμ. Φοῦρν. Συνών. γο υ ρ γ ο ῦ ρ α 2β, τ σ ῖ τ σ α, τ σ ὀ τ ρ α, χ ο υ ρ χ ο ὕ ρ ρ α. 5) 'Ο φάραγξ Ρόδ. Συνών. γο υ ρ γ ο ῦ ρ α 5. 6) 'Ο ναργιλὲς τῶν χασισοποτῶν Λεξ. Δημητρ. 7) Τὸ ἄρρεν τῆς περιστερᾶς "Αντίπαρ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κύθηρ. Κυκλ. Κύπρ. Λέσβ. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Πάρ. (Νάουσ.) Σίλιν.: *Σὰ γούργουρας κάνεις Θήρ. Σὰ δὲ γούργουρα γουργουρίζει αὐτὸς Νάουσ. || Αἰνιγμ. Γούρνα μου πελεκητὴ | μαρμαρένια καὶ χυτὴ | πάει ὁ γούργουρας νὰ πιῇ | κι οὔτ' ὁ γούργουρας χορταίνει | οὔτε τὸ νερὸ φυρνᾶ (= τὸ ἄγιον ποτήριον μετὰ τῆς θείας μεταλήψεως) Κύθηρ. Τὸ αἰνιγμ. εἰς παραλλαγ. καὶ ἀλλαχού || "Ασμ.*

'Απὸ καρσί εἰσι γούργουλας κι ἀπὸ κουδὰ τρυγόνα κι ἀνάμισα 'ς τίς κουπιλιές εἰσι μιὰν ἀχιλῶνα

Λέσβ. Συνών. γο ὕ τ ο ς. β) Μεταφ., ὁ ἐρωτύλος νέος Θήρ. 8) 'Αντικείμενον ἐκ μικροῦ τεμαχίου ξύλου ἢ κόκκου κομβο- λογίου ἢ ἐκ ξηροῦ περικαρπίου καρύου διαπερώμενον ὑπὸ μι- κροῦ ἀπεξυσμένου ξυλίνου κάρφους καὶ χρησιμοποιούμενον ὑπὸ τῶν παίδων ὡς σ β ο ὕ ρ α "Ηπ. Θράκ. (Μέτρ.) Συνών. εἰς λ. β ο υ ρ β ο ὕ ν α καὶ γ α ρ γ ἄ ρ α 5. β) Ξύλινος στρόμβος παιδιᾶς τιθέμενος εἰς περιστροφικὴν κίνησιν διὰ κτυπημάτων μαστιγίου Θράκ. (Μέτρ.) γ) 'Αντικείμενον παιδιᾶς κατασκευαζόμενον ἀπὸ δύο καρύδια. Εἰς τὸ ἐν ἀνοί- γεται μία ὀπή, εἰς τὴν ὁποίαν στερεοῦται καλῶς λεπτόν ξύ- λον μήκους δέκα ἑκατοστῶν, εἰς τὸ δευτέρον ἀνοίγονται ἄν-

τιθέτως δύο ὀπαί, ὥστε νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν τὸ ξυλάριον, καθέτως δὲ πρὸς αὐτὸ ἀνοίγεται καὶ τρίτη ὀπή διὰ τῆς ὁ- ποίας διέρχεται τὸ εἰς τὸ ξυλάριον προσδεσνόμενον σχοινίον. Τοῦτο συρόμενον βιαίως κάμνει τὸ ξυλάριον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ καρυδίου νὰ στρέφεται ἐναλλάξ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ θορύβου Θράκ. (Μέτρ.) 9) 'Ο φανταστικὸς ὑπὸ τῶν ἀλιέων θεωρούμενος φύλαξ τοῦ ἀκατίου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀνοιξιν, ἐν καιρῷ νυκτός, κτυπᾷ αὐτὸ κάτωθεν τῆς τρύπιδος εἰς τὴν πρῶραν, τὸ μέσον, τὴν πρῶμνην καὶ τάνάπαιιν Προπ. ('Αρτάκ. Πάνορμ.) Συνών. ν τ ο ὕ χ τ ο υ - κ α ς, π ο υ λ λ ῖ τ ῆ ς β ἄ ρ κ α ς, τ ε λ ε σ ῖ μ ι.

'Η λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γούργουρας Πελοπν. (Γαργαλ.) Ρόδ. ('Αφάντ.) καὶ Βούργουρας Ρόδ. (Προφ.) καὶ ὡς ἐπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούργουρας Πελοπν. (Λεσχιν.)

γουργουράτος ἐπίθ. 'Ανάφ. Θήρ. Μεγίστ. *γουργου- ράτος Μεγίστ. γουργουλ-λάτος Μεγίστ. γουργουράτος ὁ, 'Ιων. (Κρήν.)*

'Εκ τοῦ οὗς. γο υ ρ γ ο ὕ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἄ τ ο ς.

1) 'Ο παράγων ἦχον ὅμοιον πρὸς βορβορυγμόν, ἰδίως ἐπὶ ὑδροφόρων ἀγγείων ἐνθ' ἄν.: *Γουργουράτη λαγήνα Μεγίστ. Γουργουράτο σταμνὶ 'Ανάφ. || "Ασμ.*

"Ηρθε, ἦρθε ἡ Θοδώρα | ἀπὸ τὴ μεγάλη χώρα,
τὸ σταμνὶ τὸ γουργουράτο | ποὺ 'ναι κόνιδα γεμᾶτο,
ποὺ ἀνοίγουν τ' ἀβελούδια | καὶ φιλοῦν τὰ κοπελούδια.
Θήρ. 2) 'Ὡς οὗς., γο υ ρ γ ο ὕ ρ α 2β, τὸ ὅπ. βλ., 'Ιων. (Κρήν.) Συνών. κ ο ὕ κ κ ο ς, κ ο υ ρ κ ο υ ρ ῖ ἄ.

γουργουρήθρα ἡ, ἀμάρτ. γουργουλήθρα Πελοπν. (Μεσσην.) γουργουλήθρα Βιθυν. (Κίος).

'Εκ τοῦ ρ. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. γο υ ρ - γο υ λ ῖ ζ ω, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἡ θ ρ α.

1) 'Η πομφόλυξ ἐνθ' ἄν.: *'Αντὶ νὰ φουσοῦν, ροφοῦσαν καὶ δὲ βγαίνασι γουργουλήθρες Βιθυν. (Κίος). || Φρ. Πήγαινε νὰ κάμης γουργουλήθρες (πρὸς ἀνοήτως ὁμιλοῦντα) Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. εἰς λ. β ο υ ρ β ο υ λ ῖ θ ρ α 1. 2) 'Η ἐρυγὴ Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. ρ ἑ ψ ι μ ο.*

γουργούρημα τό, ἐνιαχ. γουργούλημα Πελοπν. (Γαρ- γαλ.)

'Εκ τοῦ ρ. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γο υ ρ - γο υ λ ῖ.

Γο υ ρ γ ο ὕ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.: *'Αρχι- νήσανε ἀπὸ τώρα τὰ γουργουλήματα 'ς τὴν κοιλιὰ μου. Πεινάον γλέπεις! Γαργαλ.*

γουργουρητό τό, σύνθηθ. γουργουλητό Μακεδ. (Πεν- τάπολ.) Πελοπν. (Βαμβάκ. Γαργαλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γουργουρητιὸ Θράκ. (Σηλυβρ.) Πελοπν. (Πάτρ.) γουργουρητιὸ Θήρ. γουργουλητιὸ Θήρ. γουργουρητός ὁ, Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ. 1, σ. 73 — Λεξ. Ψύλλ. γουργουλητός Καππ. (Σινασσ.)

'Εκ τοῦ ρ. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω, παρὰ τὸ ὅπ. γο υ ρ - γο υ ρ ῶ.

1) Γο υ ρ γ ο ὕ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.): *Δὲν ἀκούς τί γουργουρητό ποὺ κάνουν τ' ἄδερὰ μου Σῦρ. Τ' ἄδερὰ μου ἔχουνε γουργουρητιὸ Θήρ. 'Αρχίσανε τὰ γουργουλητὰ τῆς κοιλιᾶς μου Πελοπν. (Γαρ- γαλ.) || Ποίημα.*

'Αλλ' αἴφνης ἔνα ντιστεγκέ γουργουρητὸ τὸν πιάνει

Γ. Σουρῆ, Ρωμ., ἀρ. 283. 2) Γο υ ρ γ ο ύ ρ α 2, τὸ ὄπ. βλ., Λεξ. Πρω. 3) Ὁ τονθορυσμός τῆς γαλῆς Πελοπν. (Βαμβασκ.): Ν' ἀκούω τὸ βραχνό γουργουλήτὸ τῆς γάττας. Συνών. ροχαλητό, χαρχαλητό.

γουργούρι τό, Ἀμοργ. Ζάκ. Καππ. (Ἀνακ. Δίλ. Μισθ. Συνασσ. Σίλατ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Κάρπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Λευκ. (Φτερν.) Λυκαον. (Σίλ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Ἡλ. Κάμπος Λακων. Κερπιν.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Τῆλ. — Λεξ. Δημητρ. γουργούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Φερτ.) Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.) γουργούλι Ἀθῆν. Αἰγιν. Ἡπ. (Δρόβιαν.) Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Βλαστ. 287 γουργούλ' Ἡπ. (Πλάκ.) Θράκ. (Κασταν.) Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) κουρκούρι Πόντ. (Ἰνέπ.) κουρκούρ' Καππ. (Φλογ.) κουργούρ' Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. γκουρκούρ' Καππ. (Σίλατ. Φάρασ.) Προπ. (Πάνορμ.) γκουργκούρ' Καππ. (Ἀνακ. Φερτ.) γκουργκούλ' Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) γουρκούλ' Θράκ. (Κεσάν. Τσακίλ.) γουρ-γούρ' Θεσσ. (Καλαμπάκ.) γουργούλι Καππ. (Γούρτον.) ὀυρ-γούρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργουρι Ἡπ. (Χιμάρ.) γαργούλι Ἀθῆν. Πελοπν. (Μεσσην.)

Λέξεις ἠχομιμητική. Κατὰ τὸν G. Meyer, Neugr. Stud. 3, 20 ἐκ τοῦ Λατίν. *gurgulio*.

1) Γο υ ρ γ ο ύ ρ α 1, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Τσακων. (Χαβουτσ.) 2) Ὁ λάρυγξ, ὁ φάρυγξ, ὁ λαιμός Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Δίλ. Μισθ. Συνασσ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Κάρπ. Κεφαλλ. Λυκαον. (Σίλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.: Πόνεσεν τὸ γουργούρι τ' Ἀνακ. Τὸ κουρκούρ' μ' σιλατᾷ (ὁ λαιμός μου πονεῖ) Φλογ. Κρέμανάν τα σά κουρκούρια τ' νε (τὰ ἐκρέμων εἰς τὸν λαιμόν τους) αὐτόθ. Ὁ χοῖρος μας ἔχει τὸ ὀυργούρι δοῦ λαιμοῦ δου φραμένο Ἀπύρανθ. Ἀμην εἰ ὀυρωμένος κανεῖς, βραχνησμένος, λένε πὼς τὸ ὀυργούρι δοῦ λαιμοῦ δοῦ ναι φραμένο αὐτόθ. || Φρ. Θὰ σοῦ κόψω τὸ γουργούρι (ἀπειλή) Κεφαλλ. Συνών. φρ. Θὰ σοῦ κόψω τὸ λαρόγγι. Ἐν-νοιξεν δὲ γουργούριν δου (ἤνοιξεν ἡ ὄρεξις του) Ρόδ. Ἀ μὰ γουργούρ' ἔχ' ᾧ (πόσον λαίμαργος εἶναι) Ἀραβάν. Συνών. γο υ ρ γ ο ύ ρ α 4, γο υ ρ γ ο υ ρ ᾶ κ ι 2, γο υ ρ γ ο υ ρ α ς 3. β) Αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαιμοῦ Καππ. (Μισθ.): Προὔστην τοῦ γουργούρι τ'. γ) Γο υ ρ γ ο υ ρ α ς 4β, τὸ ὄπ. βλ., Ζάκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Νὰ βάλω θέλω τὸ χέρι μου νὰ σὲ πιάσω καὶ νὰ δακιάσω τὸ ὀυργούρι δοῦ λαιμοῦ σου Ἀπύρανθ. δ) Ὁ στόμαχος, ἡ κοιλία Ἀθῆν. Αἰγιν. Κρήτ. (Σητ.) Κύθηρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσην.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Τῆλ.: Δὲ χορταίνει τὸ γουργούρι δου ὅσο κι ᾧ βιῇ Σητ. || Παροιμ.

Ἄς γεμίση τὸ γουργούλι κι ᾧς κοπῇ τὸ ποδαράκι (ἐπὶ λαίμαργων, οἱ ὅποιοι ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ ἀποτελέσματα τῆς λαίμαργίας των) Ἀθῆν. Αἰγιν. Μεσσην. Ἄς χαρῇ γουργούρι κι ᾧς κοπῇ κεφάλι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ἰνέπ. Κύθηρ. Κύθν. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή καὶ ἀλλαχοῦ. Συνών. παροιμ. Ἄς χαρῇ ἡ γο υ ρ γ ᾶ ρ α κ ι ᾧς κοπῇ ἡ πο δ ᾶ ρ α. 3) Γο υ ρ γ ο ύ ρ α 2β, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ζάκ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. (Κασταν. Κεσάν. Τσακίλ.) Μακεδ. (Καστορ. Κοζ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Χαλδ.) Προπ. (Κύζ. Πάνορμ.) — Λεξ. Βλαστ. 287: Δῶς τὸ γουρκούλ' νὰ πιῶ λίγο νεράκι Τσακίλ. Ἐπεσε τὸ γουρκούλ' καὶ τσακίστηκε ὁ λαιμός τ' αὐτόθ. Φέρι μ' τοῦ γουργούλ' νὰ πιῶ νερό. Καστορ. 4) Ὁ στρογγυλὸς κλειστός ἀλλὰ μετὰ σχισμῶν κωδωνίσκος, ὁ κρεμασμένος εἰς τὸ θυμιατὸν τοῦ ἱερέως ἢ εἰς τὸν λαιμόν

τῶν αἰγοπροβάτων ἢ ἄλλων ζώων Ἡπ. (Δρόβιαν. Χιμάρ.) Πελοπν. (Βαλτεσιν. Ἡλ. Κερπιν.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.): Κρέμασε τὸ γουργουρι τοῦ ἀρίου γιὰ νὰ τ' ἀκούμε Χιμάρ. Συνών. β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι 1. β) Σφαιρικός κωδωνίσκος χρησιμοποιοῦμενος ὡς παίγνιον νηπίων Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) Συνών. β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι 2, κ ο υ δ ο υ ν ῖ σ τ ρ α. 5) Αἱ φθοῖαι τῶν ζώων Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) 6) Παίγνιον ἀπὸ δύο καρύδια, ἐξ ὧν τὸ ἐν περιστρέφεται διὰ νήματος περὶ ἄξονα διερχόμενον διὰ τοῦ ἐτέρου, τὸ ὅποιον εἶναι κοῖλον καὶ οὕτως παράγεται ἤχος Πόντ. (Ἰνέπ.) Συνών. γο υ ρ γ ο υ ρ α ς 13γ. 7) Τὸ αὐτοκίνητον εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν κτιστῶν Ἡπ. (Πλάκ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουργούρια Χίος καὶ Γουργούλ' Μακεδ. (Καστορ.)

γουργουριάζω Ἀνδρ. Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ ρ γ ο ύ ρ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. — ῖ ᾶ ζ ω.

1) Παράγω βορβορυγμὸν Χίος: Ἡ κοιλία μου γουργουριάζει. 2) Ἄντερά μου γουργουριάζουν. Συνών. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ζ ω 1. 2) Πνίγω Ἀνδρ.: Θὰ τὸ γουργουριάσω τὸ παιδί.

γουργουριανός ὁ, ἀμάρτ. γουργουλιανός Ζάκ. γουρ-γουλιᾶνος Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. γουρλιᾶνος Λεξ. Βλαστ. 424.

Λέξεις ἠχομιμητική, ἐκ τοῦ γο υ ρ γ ο υ ρ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. — ῖ ᾶ ρ ὅ ς.

1) Τὸ πτηνὸν Μέρωψ ὁ μελισσοφάγος (Merops apiaster) τῆς οἰκογ. τῶν Μεροπιδῶν (Meropidae) Ζάκ. Συνών. β ο υ ρ γ α ρ ῖ τ σ α 2, β ο υ λ γ α ρ ὀ π ο υ λ λ ο, Β ο υ ρ γ α ρ ο ς 5, μ ε λ ι σ σ ᾶ ς, μ ε λ ι σ σ ο υ ρ γ ὅ ς. 2) Εἶδος νήσσης Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. Βλαστ.

γουργουριδάκι τό, ἀμάρτ. γουργουλιδάτσι Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ ρ γ ο υ ρ ῖ δ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. — ᾶ κ ι.

Τὸ χρυσοῦν ποικίλμα χρυσῆς φούντας ἢ χρυσοπλέκτων δαντελλῶν.

γουργουρίδι τό, ἀμάρτ. γουργουρίδι Στερελλ. (Παρνασσ.) γουργουρίδ' Εὐβ. (Ἀκρ. κ. ᾱ.) γουργουρίδιον Γ. Σουρῆ, Ρωμ., ἀρ. 71 καὶ 316.

Ἐκ τοῦ οὐς. γο υ ρ γ ο ύ ρ ι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. — ῖ δ ι.

1) Μικρὸς σφαιρικός κωδωνίσκος φέρων μικρὰν σχισμὴν καὶ περιέχων μεταλλικὸν βόλον, διὰ τῆς μετακινήσεως τοῦ ὁποῖου παράγεται ἑλαφρὸς ἤχος. Κρεμάται συνήθως ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀρνίων ἐνθ' ἄν. Συνών. β ρ ο ν τ α λ ῖ δ ι, β ρ ο ν τ α ρ ᾶ κ ι, κ υ π ρ ᾶ κ ι. 2) Ὁ ναργιλὲς Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κοιμᾷτ' ἐδῶ μακάριος ὁ κάθε Συβαρίτης

καὶ μ' ἓνα γουργουρίδιον σκοτώνει τὴ βραδιά του

Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν., ἀρ. 71 Μὲ τὸν καφέ τὸν καίμακλῃ καὶ μὲ τὸ γουργουρίδιον Γ. Σουρῆς, ἐνθ' ἄν., ἀρ. 316.

γουργουρίζω κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Ὁφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γουργουρίζον Λέσβ. Μακεδ. (Μελέν.) Σάμ. γουργουρίτζω Σύμ. γουργουρίζω Ἰμα Τσακων. (Χαβουτσ.) γουργουρίζουρ ἐνι Τσακων. (Πραστ.) γουργουρίζουρ ἐνι Τσακων. (Πραστ.) γουργουρίζω Ἀδραμ. Ἰων. (Ἐφεσ.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Μέγαρ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσην.) Προπ. (Ἀρτάκ.) — Ν. Ἐστ. 16 (1934), 60 — Λεξ. Ψύλλ. Δημητρ. γουργουλίζω Κύπρ.

